

bygget Nationen op, i en Forening, som intet andet Folkeslags Historie kan vise Magen til.

Det var de stærke Kvækerkvinder, der i sin Tid var Livet i Kirken og Skolen, samtidig med at de var Verdens bedste Husmødre; det var de strænge puritanske Kvinder, der gav Præget til det Samfund, som lagde Grundvolden til den store Folkebygning, det var de haardføre, aldrig rædde Nybyggerkvinder, der delte Mands Fare og Mands Slid, paa samme Tid som de var baade Lov og Moral i de nyfødte Samfund. Og saa var Kvinderne, og er endnu mange Steder, saa faa i Tal i Forhold til Mændene, saa deres Nærværelse blev en Naade og en Himmels Gave.

Alt dette i Forening satte Kvinden paa den Plads, hun altid har haft i denne Nation.

For ingen anden Nation er Kvinden det opdragende Element i den Grad, som hun er det for den amerikanske. Det er ikke blot for Børnene, at den udmærkede Lærerinde og Mødrene, der lever med i Skolens Gerning, har deres Betydning, men den Hærskare af kvindelige Professorer og Læger, der nu fra Østen spredes ud over Vesten, er det opdragende Element for Samfundet i samme Grad som Manden er det, sine Steder i højere Grad.

Navnlig er de kvindelige Lægers Gerning af største Betydning for Samfundet.

Det er en Kvinde, Dr. med. Alice B. Støckham, der i sin „Tokology“ har prædikeret en hel ny og dog gammel Moral, grundet ikke paa Vedtægt og Blindhed, men paa Naturens egne, aldrig fejlende Love. Opfyldt af sin dybe Forstaaelse af disse Love, af sin ubegrænsede Ærefrygt for dem, har hun frygtløst talt til en Slægt, som netop skal høre sligt fra en Kvinde. Hun har talt ud netop paa det Omraade, hvor det behøves mest, det, der var saa sanktioneret og garderet, saa ingen turde røre det: Ægteskabets Omraade. Længe nok har der været skrevet af Mænd for Mænd, ingen Kvinder vilde aabne Bøgerne, og det var dog netop dem, der skulde.

Nu talte en Kvinde til sine Søstre, og de hørte paa hende helt ud til det yderste Vesten, de byttede deres syltede Færskener og deres slagtefærdige Kyllinger hen for at faa Bogen i Eje.

Det er Kvinden herovre, der skal laane Haand til at lægge den nye Grundvold for al Samfundsforbedring: „Physiologien som Samfundsreformator“ skal ved hende skrives over alt Slægtens Arbejde i den Retning.

Vi har længe nok talt om „Synd“ — lad os nu begynde at tale om „Mangel paa Forstaaelse af Naturens Love og som Følge deraf Mangel paa Ærefrygt for dem. Naar hun, der bærer Slægtens Børn, der føder dem til Verden under en Lidelse, ingen Mand gør sig Begreb om, hun, der giver dem Aands, og Legems Præg i højere Grad, end nogen Fader kan gøre — naar hun faar samme Stemme med som Manden angaaende de Samfundskaar, hvorunder disse Børn skal leve Livet, først da kan det gaa ustandseligt fremad. Hvad er den enkeltes Gerning maalt med Evighedsmaalet? En Draabe i Havet — Fodspor at træde i — derfor er det begribeligt, at smaalig Skinsyge ikke endnu er forsvunden overfor det ene store: Menneskeheden Vækst mod Fuldkommenhedens Maal.

„Der mødes bare det barnesande“ —

— ja, mere end det barnesande, det menneskeligt fuldkomne skal en Dag findes i Hjemmene og derfra i Samfundet — skabt ved Mandens og Kvindens forenede Virken.

Ti Bud

angaaende

Sygepleje i Hjemmet.

1.

Den Syges Seng maa aldrig være udsat for blændende Lys eller Træk fra Døre og Vinduer; den Syge maa ikke ligge saaledes, at han eller hun ser henimod Vinduet eller saaledes, at han eller hun kan iagttage alt, hvad der foregaar i Værelset; en Skærm om Sengen forhindrer saa vel dette som Træk, naar en Dør aabnes. Gardiner om Sengen er forkastelige; de heder, forhindrer Luftcirkulation og ængster under Tiden den Syge.

2.

Sygesengen maa ikke være for varm og ikke indeholde for mange Fjerdyner. Uldne Tæpper som Overdække og Madrasser, (Krøllaars- og Fjederadmadrasser) som Underlag er det bedste.

3.

Lagener og den Syges Linned maa altid dampes godt, før det kommer i Berøring med den Syge.

4.

Man maa altid sørge for, at den Syge har et bekvemt Leje, at intet trykker ham, og at intet fugtigt eller koldt generer ham; er den Syge stærk nok til at flyttes, maa Sengen redes omhyggelig hver Aften, medens Patienten, indhyllet i Uldtæpper, tager Plads i en Sofa eller paa en anden Seng.

5.

Man maa aldrig dække den Syge for varmt til eller lade Hovedet synke for dybt ned i Puderne, ligesom intet maa genere Brystet; men man maa tillige sørge for, at intet Sted paa Legemet bliver koldt, for Eksempel at Fødderne blottes eller Knæerne trækkes saa højt op, at Luften kan komme ind under Tæpperne o. s. v. Hovedet skal være ubedækket, og Armene dækkes let til, men kan godt ligge ovenpaa Tæppet, naar ikke den Syge ligefrem ligger i Sved.

6.

Der maa stilles et lille Bord ved Sengen, hvor de Ting, den Syge vil tage eller sætte fra sig, har Plads, for Eksempel Vandglas, Bordklokken o. s. v. Et Lommeuhr maa der være i Værelset, for at Sygeplejersken kan give den Syge Medicinen i rette Tid, men et stort Uhr, hvis Tik—Tak og Slag kan forstyrre den Syge, maa fjernes.

7.

Der maa ikke hænges et Spejl i Værelset, saaledes at den Syge kan se ind i det, da det ofte forhøjer Færberfantasierne.

8.

Kan man ikke selv overkomme Sygeplejen, maa man naturligvis tage fremmed Hjælp, og i saa Fald vælge et venligt og mildt kvindeligt Væsen dertil. Sygeplejersken maa aldrig gøre Støj, aldrig aabne eller lukke en Dør med Larm, aldrig gaa med stærke Trin, ikke tale for meget med den Syge, og ikke læse højt for Patienten, med mindre Lægen udtrykkelig har tilladt dette.

9.

Diæten har Lægen at bestemme; man maa aldrig give andet end det, Lægen har forordnet, og aldrig i rigeligere Portioner, end denne tillader det. Ved Forandringer i den Syges Befindende maa man aldrig vente for længe med at tilkalde Lægen; man maa ikke ængste den Syge ved at tale om, at der nu maa sendes Bud efter ham osv.

10.

Det er Sygeplejerskens Pligt saa vidt muligt at forhindre *Gennemliggen*. Madrasser gør mindre tilbøjelig hertil end Fjerdyner. Man maa passe at glatte hver lille Fold eller Rand paa Lagenet, fjerne ethvert fugtigt Underlag straks, lade den Syge veksle Stilling saa ofte som muligt, og flere Gange om Dagen gnide de smertende Steder, der maaské kan forekomme, ganske blødt med en Citronskive eller bade det let med opvarmet Karbolvand; er der gaaet Hul, maa dette forbindes med Charpi og Zinksalve (eller anden Salve efter Lægens Raad.)

(Kvinden og Hjemmet.)

En Samtale i et Konditori.

En moderne klædt Herre og en mere adstadig klædt Borger sidder og nyder Forfriskninger.

Den yngre Herre: „Hør Du, hvorledes forholder det sig med disse Valg i Morgen, véd Du, om det er 6te Kreds, jeg hører til? Alderen har jeg, man jeg véd ikke, hvor og paa hvem jeg skal stemme.“

Den adstadige Borger: Ja — derom kan jeg ikke sige dig Besked, jeg selv har det nu saa nemt, jeg har i disse Dage faaet et trykt Brev, hvori der staar, at jeg hører til anden Kreds og skal stemme paa Kap-tajn Wagner.

En smuk Illustration til Mændenes Selvbevidsthed som Vælgere. — Men Kvinderne? — ja de er ikke modne endnu til at gaa til Valg, de maa vente til de staar Maal i Oplysning med de mandlige Vælgere!

„Lille Sofie“.

Af *Hermine Preush.*

Himlen spejler sig ogsaa i Pølene.

En mild Efteraarsdag gik jeg med „lille Sofie“ i vor hjemlige Bøgeskov, der lig en gyldenrød Domkirke hvævede sig over vore Hoveder. Det havde regnet for nylig, og alle Hjulspor paa de opblødte Skovveje stode fulde af Vand. Vi vadede i Mudder lige op til Anklerne. Men Solen stod nu højt paa Himlen; hvor de sitrende Straaler smuttede gennem Træernes halvt

Denne Bestillingsseddel udklippes, paa-
tegnes og tilstilles det nærmeste Poststed.

Se næste Side.